

Resum de les opinions del Grup de Lectura en la trobada del 27 de maig de 2013 sobre ENTRE DOS PALAUS, de Naguib Mahfuz:

La novel·la de Mahfuz ha agradat en general, fins al punt que alguns lectors van confessar que pensaven llegir-se la trilogia de la qual *Entre dos palaus* és la primera entrega. Es va elogiar majoritàriament les descripcions precises i el detallat retrat de l'entorn dels carrers i el barri del Caire on té lloc la novel·la. També es va valorar la gran ambientació del text com una de les seves millors qualitats.

Pel que fa a l'estil es va destacar la lentitud del ritme narratiu, en un text bastant pla, sense grans sobresalts i ben escrit. Hi ha sens dubte un gran orientalisme formal i estilístic que, a segons qui, pot dificultar la lectura. Per copsar tota l'essència de l'obra, el lector, si més no l'occidental, ha de fer un petit procés d'adaptació i acostumar-se al to pausat del text. Pel que fa a la traducció al català, l'ús d'algunes formes dialectals per imitar el dialecte àrab dels personatges de la novel·la no acaba d'aconseguir el seu propòsit, ja que les formes triades potser causen més estranyesa que indicació de peculiaritat lingüística.

La veritat és que, en l'inici del text, a mesura que veus cap a on va la narració i l'argument, hi ha hagut lectors que els ha pujat la mosca al nas, sobretot pel tractament de la dona en l'entorn familiar àrab. Després també has d'acceptar, cosa no sempre fàcil, que l'autor no prengui partit, que no censuri res, sinó que simplement es limiti a exposar uns fets, gairebé com si fossin la cosa més natural del món.

Els personatges, sens dubte el millor de l'obra, estan molt ben treballats, des del pare de família omnipotent i opressor —i amb una hipocresia al damunt de la mida d'un transatlàntic— fins a les filles, entre resignades i llengudes, o els fills, cadascú ben diferent, l'un panxacontenta com el pare i l'altre ben polititzat, o l'esposa, el prototip absolut de la santedat forçada.

Entre els aspectes socials destaca, és clar, en gran manera el sotmetiment absolut de la dona, fins al punt que aquesta situació provoca casos de delació entre dones, que l'opressió no fa sinó fomentar.

Una membre del Grup va assenyalar que, en general, en la societat egípcia actual la dona pobra es veu forçada a aguantar l'home —res original, d'altra banda, però sí potser en un sentit més extrem—, però que les dones adinerades es divorcien igual que aquí i les que tenen els marits emigrats als països del Golf, per exemple, tenen una vida més lliure i molt activa socialment, gairebé dissoluta, en un entorn amb força dosis d'hipocresia. Les dones de les grans capitals com El Caire o Istanbul viuen un ambient molt diferent de les de l'àmbit rural.

Com d'habitud, el nostre sincer agraïment als components del Grup de Lectura per la seva assistència i per les seves contribucions al debat. Us esperem a la pròxima cita:

- *Quan la nit mata el dia*, d'Agustí Vehí (La Magrana, 2011)

(Dilluns, **17 de juny** de 2013, a les 7 de la tarda)